

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LO DIALECH DELS MORTS.

 N los moments en que tot son crits de sentiment y d' admiració pèl fill de Napoleón; en lo moment en que s' escriu lo qu' ell pensava, lo qu' ell creya, lo qu' ell volia, per quan arribés l' hora de tornar á Fransa, si es que l' hi haguessin deixat arribar; quan fins se parla de erigir un monument á sa memoria, un escriptor francès, M. Paul Perfait ha imaginat una escena conmovedora.

Ell ha tret del sot als dos infelissos soldats, que caigueren al costat del ex-príncep: ha condut las seves sombras a través del campament, ha fet que s' escalfessin les dits amoratats en lo foch ja casi apagat de un vivac, y 'is ha introduït finalment dintre de una tenda de campanya.

Sobre una taula rodona hi ha varios periódichs, y un dels soldats, que no sab llegir, pregunta al altre:

—Parlan de la sorpresa que 'ns costá la vida aquests papers?

—Casualment no parlan d' altra cosa.

—¿Qué diuhen de nosaltres?

—Res

—Ni una paraula?

—Ni mitja. i 'T sab grèu?

—No: ja sé jo que no hem realitat cap acció brillant. Pero això no quita perque una frasse simpàtica, deixada anar aixís de passada, dulcifiques una mica la pena de haverse fet matar inútilment.

—Oh, no es pás la simpatia lo que hi falta: precisament tot lo que llegeixo relatiu al príncep...

—¿Qué? S mostra la opinió pública severa ab ell?...

—No.

—Convinguem en que vā demostrar molt desicut, per no calificarlo de incapacitat; pero al cap de 'vall ab la vida vā pagarho.

—Pero noy... si no l' hi critican res: al contrari l' omplan d' elogis y de sàlvats.

—Suposo que no l' obsequiarán aixís, sols per la gloria de haver causat la nostra mort.

—No sè: veig que tota l' Inglaterra està conmoguda per la pèrdua de aquest jove. Demostran molta compasión per la seva mare.

—Haurá quedat sense recursos?

—No sigas estúpit. Se condolen de la seva pena.

—Està bè. Molt gran haurá sigut també la pena que haurá tingut la mèva, y á més no sè com se las arreglarà per viure... i Pobra dona!

—En lo mateix cás se troba ma esposa. Pobra xi-cota! Cada senmana m' escribia. Sempre 'm deya: «Quan tornarás vida de la mèva vida?... Mira que 's petits estan tot lo sant dia demanant al papa...»

—Pobres fillets del meu cor! Els seguirán demanantme y jo ja no 'ls veuré mai més... ¡May més!... Pero no parlém d' aquestas coses que 'l cor se'm boda.

—Al menos sembla que podem esperar que se 'ls socorrerà. ¡Oh sí! S' obriran suscripcions públiques....

—Ja se n' han obert.

—¡Ay gracias á Déu!...

—Los noms més ilustres son los que hi figurau.

—Sempre hi ha ànimes piadosas que 's recordan dels pobres... Això al menos es un consol

—No 't fassis ilusions. Aquesta suscripció no es per nosaltres.

—Donchs per qui?

—Per alsar un monument al príncep.... un monument á Westminster.

—¿Y quins mèrits té 'l príncep per figurar entre las glòries de Inglaterra?... Jo crech que ne n' hi ha prou, ni molt menys en haver causat, per falta de precaucions, la mort de dos pobres soldats.

—Que picas poch fondo!.... ¿De qué serveix lo nom de un personatje que ha fet molt dany al seu país, sino per captarli las simpatías extrangeras?

—Pero ell no havia causat cap mal á Fransa.

—Ab ferni pensava: clarament ho diuhen sos amichs. No tenia 'l príncep altra idea que la de restaurar lo trono del Bonapartes.

—Y jo que no volia tornar á la mèva terra si no per sostener la vellesa de ma pobre mare!....

—Y jo per salvar als meus fills de la fam y la miseria.

—Jo hauria tornat á treballar mas terras.

—Y jo á pendre las einas del ofici. ¡Qué millor que 'l treball, per viure felís al costat dels sers á qui s' estimai!... Pero ¡ah! de aquest medo no s' alcança mai la glòria.

—Es cert: va caure'nns en sort viure y morir obscur. Lo país no ha de pensá ab nosaltres. Nos elvida y fà bè. i L'hi hem fet cap mal? Llavors repetim ab la sabiduria de las nacions: «A cadascú segons sus obras.»

* * *

Per la copia.

al damunt d'ella una finestreta y una veu femella y ensomniada pregunta:

—¿Qui hi ha?

—Jol contesta la sombra ab imperi.

Y desseguida crits, gemecs, alarits, ¡ay mare! ¡lo senyor rector es aquí! resonan per la rectoria, mitj ofegant los plors rebrechs d' una criatura.

S' obra finalment la porta y la sombra—que no es altre que 'l senyor rector—veu apareixe més blanxs que la llet de burra á la neboda y al sagristá, no gosan aixecar los ulls de terra y preguntenli com li ha anat per la guerra, pero com si las paraules fossin pells de sigró que se 'ls enganxessin per la boca

Lo Rector los contempla ab miradas de yena y passeja al voltant sa vista esparverada; sembla que li dequin alguna cosa.

—¿Qui plora á dalt? diu ab un crit d' en Cazuro.

Un silenci aterrador l' hi vā respondre desseguida.

—¿Qui plora á dalt? torna á cridar rompent dos cayrons d' una patada; y sense esperar resposta s' en puja escalas amunt com un xicot que vā á buscar la mona.

Al arriuar á la arcoba de la neboda, s'atura, pensa, avansa, s'arremanga de manigas y en fi aixecant las cortinas se troba al devant d' un bressol.

Del bressol ne treu una criatura que 's revenxiña y plora y xiscla... pero que no diu papa. Lo Rector o'ega un rugit com lo dels lleons d' en Bidel cuan los feya pujar y baixar los palpissos ab la forqueta.

—Es un bordet que l' altre dia varem trobar á las portes de la... de.... que.... á baix....

Lo Rector lo mira cara á cara y examinant la del noi torna á mirar la de la criatura; sembla que miri á las llistas si ha tret la grossa.

—Orfe.... no tè pare....—repetix lo sagristá.

—Si que 'l tè, crida 'l Rector; però 'l tè agonitzant.... y aviat no 'n tindrà.

Y despenjantse 'l trabuch y apretant la culata contra la cuixa dreta, dispara á tret de toquem y toquem sobre 'l sagristá que 'l tros més gros que 'n vā quedar vā ser la nina del ull. En un Jesús la neboda 's vā veure revestida d' esquitxos.

Inmediatament y sense badar boca, lo Rector baixa de nou la escala, munta 'l burro per las ancas y del primer cop d' estreps que l' hi dona al pahidor l' hi fa arrençar un galop que ni la Russia en un dia de pedradas.

Lo Rector pega un segon cop d' estreps; lo burro redoba 'l galop y aumenta 'l pas que no fa dos passos en una mateixa, mojada de terra. Al pas que s' allunyan ioh horror! van tornantse més petits, fins qu' arriben al marge d' un torrent... lo burro continua galopant y desapareixen en lo cua-to fosch de la eternitat.

Al sortir, lo sol ilumina una figura de dona penjada en una finestra de la rectoria.

Era una de aquellas quaresmas de paper retallat que se 'ls hi arrenca un peu cada setmana.

A. M.

TORNANT DE LA GUERRA.

LLEGENDA HEROICA.

(Recorts de l' última guerra-civil)

 O sol apunta al través de la salzadera; lo rossinyol refila sa cantarella matinal y las granotas donan lo bon dia á la torrentada treyent lo cap á flor d' agua per entre las bogas. Baixas las orellas y xopadas las potas un burro marxa lentament camps á través, capolant los blats avants d' hora. Quan arriba á la rectoria 's detura y una sombra negra y corpulenta se despren d' ell. La sombra pega un formidable cop de roch á la porta; s' obra

NA crida:

«De part del Sr. Lopez Bernagozzi s'ha saber a qualsevol è qualsevula que tinga 'ls números de la Campana 165, 181, 196, 208 y 268 per vendre'nse's, que a més de agrahírseli, se li pagarán doble, triple, cinch, déu y fins disset vegadas més de lo que ván costals 'hi»

Y are vegin que seria d'Espanya si 'ls conservadors poguessin vendre 'l paper del govern ab aquestas condicions! Pero cá: està més baix aquest paper del Estat que 'l paper ridícul.

Fassin lo favor de acompañarme al carrer de Jovellanos.

Mirin aquell balcó de segon pis: véhuen aquells dos tipus en mánigas de camisa?... ¿No véhuen que fán senyas y cocos a una nena del quart pis del devant?

—¿Qui dehuen ser?

—Mirin, ara un d'ells, se gira.... porta corona; Are 's gira l' altre.... també 'n porta...

—¡Ay caratsns!.. dehuen ser capellans.

Surt un vehi de una botiga y exclama:—Mestres, si voléu fer l'amor a las xicotitas, al menos treyeuvs la corona.

Hem rebut una comunicació del Sr. D. Julio Gonzalez, germá del arcalde de Tortosa, diuent qu'ell no va bastonejar al Sr. Bernis director del Noticiero Dertosense: que va ser lo seu germá D. Joseph; pero que si ell s'hi hagues vist primer que 'l seu germá, hauria fet lo mateix.

Nos pregunta ademès si nosaltres aprobém la seva conducta...

Resposta nostra:—No senyor, no l'aprobém ni podém aprobarla. En un pais civilisat, quan hi ha una qüestió, 'ls tribunal la ventilan; y quan no hi es, las garrotadas hi son de massa. Es a dir las garrotadas hi son de massa sempre.

Aqui a Barcelona 'ls matins tenim la costum de menjantse'ls de Pedralbes.

Com de costum l'Apeles Mestres se 'ns en va cap a Suissa. ¡Ditzós ell que se 'n va a la patria de Guillermo Tell, y a la terra de las costums republicanas!

Desde allí 'ns enviará alguna cosa y aquí l'supliran artistas distingits com lo Sr. Moliné y altres.

Ademès contin ab lo Sr. Pellicer. Ja veurán aviat una magnífica lámina, una caricatura de punta, que 'ns ha enviat l'inimitable artista.

¿Saben aquellas curiosas cartas de 'n Lluís Carreras sobre en Boet, lo Tero y 'l Toisò d' or que van publicarse al Diluvio?

Donchs are se 'n' ha fet una tirada apart en un tomet titolat *Lo rey dels carlistas*.

Se ven a quatre rals a la llibreria d'en Lopez.

Es la primera vegada que 'l rey dels carlins val una pesseta.

Segons l'Imparcial aquí a Espanya s'falsifica la moneda, 'ls billets de banca, las carpetas de la Denda, la correspondencia privada, los sellos de correus, lo paper sellat, las credencials, lo vi, los billets de libre circulació pèl tramvia, y 'ls abonars dels licenciatats de Cuba.

Ab permís del Imparcial, encare 's falsifica un'altra cosa.

La llibertat.

Un retrato de 'l Espanya conservadora:

Hi ha un senador de la majoria que té una lletra de 40 mil duros contra el Tresor: la presenta al cobro y l'hi pagan.

Després hi va un dependent seu, torna a presentarla y tornan a pagarli.

Los periódichs mouhen escàndol; lo govern se 'n adona, van a cal senador per embargarli 'ls bens.

—Es intútil, diu aquest: no 's cansin; no tinch res; ni 'l llit en que dormo es meu.

Nota: per ser senador se necessita tenir una renda de 2.000 duros.

De manera y apunti'u l'Imparcial: aquí a Espanya fins los senadors se falsifiquen.

L'ex-arcalde Despujol de Calella, molt amich del lema de Déu, patria y rey, al deixar la vara,

vá tenir la gracia de comportar que no s'entre-guessin las claus de la secretaria al non arcalde.

Aquest si vá voler funcionar, vá tenir que despanyar las portas de la secretaria y 'ls calaixos ab la documentació.

Y are 's murmurà per Calella qu'en aquests documents s'ha revelat l'existencia de cada enredo, que no hi ha ningú capás de desferlo.

L'antich ajuntament de Calella acabarà per tenir més anomenada qu'en Xarau.

Una escena curiosa.

L'altre dia al Sr. Ayala se l'hi va calar foch al armari de la roba blanca.

Al veure 'l fum, ell va saltar del llit en camisa y estrenya caps; pero no va ser res al cap de vall. Res més que la perduta dels calcetins, las mitjas y las camisas.

Y a veure, are que 'ns diga *descamisats*.

El *Mundo político* es un periódich moderat molt aficionat als tractaments enèrgichs.

Al govern no fà més que aplicarli manxiula sobre manxiula.

Aquest dia va sortirnos ab la següent.

«La cuestión del Noroeste, que es cuestión particular, si dió mucho que decir, dió mucho mas que contar.»

Aquesta copla s'ha de cantar ab acompañament de guitarra; quan se canti la paraula *contar*, s'ha d'esgarrapar ab molt brillo.

En Martinez Campos va encarregarse interinamente y durant la ausència de 'n Pavía, de la cartera de Marina.

—¿Qué sab lo gat de fer culeras? preguntava un marino.

—En Martinez Campos es un geni, responia un poeta, y com tots los genis té una gran passió per lo desconegut.

A Tarragona va presentarse una filoxera, que ben examinada y mirada ab vidres de multiplicar va resultar que no era la tal filoxera.

—Ditzós pais, lo pais d'Espanya... Fins la filoxera s'falsifica!

L'escena passa á l'iglesia de Santa Madrona. Se celebra un casament y 'ls dos núvis agenllats, estan oint la missa d'espensals.

Tot de un plegat se presenta una dona joye: agafa al núvi pels cabells; a la núvia la tira á terra: lo capellà tracta de apaciguarla: van enlayre 'ls candeleros, y s'arma una sarracina que ni al Congrés lo dia que fan dissapare.

Aquest es lo desenllás de uns amors desgraciats.

L'arcalde de la Seo de Urgell va dir que 'ls mestres de instrucció pública eran un obstacle per la civilisació.

—Aquestas autoritats conservadoras totas son fetas ab lo mateix motillo!

Totas volen que 'l poble siga burro. Si no hi ha gues tants burros; com s'ho arreglarian per montar a caball sobre 'l país?

LOS DOS PROMESOS.

—Ola Espanya!

—Poble adén.

—Ahont vás tant determinat?

—Cregas qu'estich molt cremat

y ni per parlar tinch yén.

—Y donchs qué 't passa? Enrakhona.

—¿Qué 'm passa dius? No 'u presums?

No tinch feyna, y 'ls consums...

—Si que l'havém feta bona.

Tú qu'en tantas ocasions

has demostrat gran paciencia,

te prens are la llicencia

de alegar reclamacions.

A fé, à fé, suptada 'm deixas

ab cambi tant radical...

—No es ja crónich lo tenu mal?

—Y donchs tonto de que 't queixas?

Créume á mi y serás felis:

tirat'ho tot á l'esquena,

y per distreure la pena

al Parque tens un padris.

A n'allí ben repat

com un rector podrás seure,

y ningú te 'n vindrà a treure

sent la tèva propietat.

Ne t'envadis per ningú

ni t'impacientis, si filas

que sent tèvas las anguilas

no te las menjas may tú.

Si arriba algun estranger y per seure 't fà aixecar, obheix sens replicar, l'educació es lo primer.

Perque fill, estém de un modo que 't dich que n' hi ha un vagó no 't cridarán may senyó si no portas sobre-todo.

Vés al feo Malaguénjo y que 't fassi un vestit nou que jo l' hi pagaré prou (ab papeletas d'empenyo.)

Si acás pregunta per mí ja que tots m' han olvidada, digas qu'estich trasmudada, que no sembla la de ahí;

que tinch gran confiança ab ell, que l' hi estich molt agrahida, perque fà vestits a mida de Tarrasa y Sabadell;

que per mí molts se barallan, que per mí molts fàn l'aleta; que no tinch ni una pesseta; que las barras se m' encaillan; que aquell lleò tan altí està, pobret, que no piula, que ni ab fregas, ni ab manxiula podrá viure tot l'istiu.

No 't vull entretenir més; pero quan vajis mudat no digas tot entenat que jo may te dono rés.

Créume que 'm fas compassió y remediarte voldria; pero 'm pegan cada dia uns que manan més que jo.

Cada moment tinch rabons cada punt tinch saragata, perque, hoy, a n'ells los mata que tinge ab tu relacions.

Pro es inútil tant burgit: sabs que lo meu cor es tèu, y un jorn vindrà, ¡viva Déu! que 'ns casém... y bona nit!

PERE POBLEADER.

Madrit han establert una contribució sobre 'ls gòssos.

Oquedan exceptuats los gòssos de cassa.

¡Ah! Entre 'ls gòssos succeheix lo mateix qu'en las personas.

Las personas que 's dedican a cassar del presupuesto no pagan res.

Y 'ls pobres infelissos que apena menjan, pagan per tots.

De un periódich de Madrit:

«Al veure botar al ayuga la corbeta Aragó, conmogut lo ministre de Marina, deya al seu ajudant.

—Aixís nos botaran a nosaltres del ministeri: ab tota felicitat!»

Una observació:

Si en Cánovas prén banys de mar, sent com es 'l mónstruo de 'l edat present, ¿que serà quan se veji entre les olas?

—Ay, ay: serà un mónstruo marino.

Asseguran que 'ls diputats are y sempre apoyarán al govern cegament.

Es cert: ¿per ventura l'apoyarian si no estessin cegos?

Sempre que llegeixo un sueltó anunciant que un individuo ha sigut detingut per falta de documents, me recordo de lo que deya en Martinez Campos, quan lo general Salamanca l'hi demanava 'ls documents de Cuba.

Jo fos dels indocumentats, faria com lo general; jo respondria:

—«Los documents ja 'ls tinch; pero no crech prudenter posarlos en coneixement de las Corts, etc., etc....»

Y a veure imitant a n'en Martinez Campos qui s'atreviria a agafarme!

Lo ministre d'Hisenda se 'n ha anat á pendre banys, sense deixar cap encarregat al frente del ministeri.

Es a dir, se n'ha endut l'Hisenda.

Afortunadament está tan tronada, que no portará
gare pés á sobre.

**

Amés diuen que 's proposa despatxar desde
dintre del bany.
Magnific! Aixis al mènos estarà en situació
Despatxarà ab l' aygua al coll.

A 40 graus á la sombra ha arribat la calor dintre
de Madrid.

40 graus!

Més graus que 'n Martinez Campos!

Lo director de la Deuda 's diu Sr. Arenillas.
Y á la direcció de la Deuda hi ha hagut grans es-
càndols y 'l Sr. Arenillas sempre, sempre sobre la
taula; sempre, sempre dins de la sorrera.

Y ben mirat es perque las *arenillas* las necessi-
tan, may siga sino per esborrà 'ls topes.

¡Ne cauen tants de topes al ministeri d' Hi-
senda!...

Al mitj del carrer. Un pobre demana caritat.
Una dona l' hi diu:

—Dèu vos fassa bè germá.

Lo pobre molt amatent:

—De ben fet ja 'n soch: Dèu vos hi fassa á vos
germana.

Es de advertir que la dona era geperuda.

Lo bisbe de Vich ha privat que toquin á las fun-
cions d' iglesia 'ls músichs que tocan als balls y
als teatros.

¡Bien salao!

Pero té tanta tirria als balls lo bisbe de Vich, que
fins tinch por de que 'l dia menos pensat borri un
sant del calendari.

San Pascual Bailon.

Are s' ha fet de moda 'l parlar de si 'l general
Martinez Campos té ó no té política propia.

Y diuen que 'l general va dir:

«Si en lloc de 49 governadors civils, tingués 49
brigadiers á las provincias, ja 'u veurian si tinch
política propia.»

De posar militars al frente de las provincias ne-
diuen política propia.

Jo crech qu' es lo mès impropia que pot imagi-
narse.

Si vingessin brigadiers per governadors, vin-
drían capitans per alcaldes y sargentos per regi-
dors.

Los pobles serien quartels, y 'ls habitants soldats
rasos.

Llavors podria servir d' himne nacional aquella
copla tant coneguda:

«El cuartel es una venta
»los sargentos son venteros,
»los soldados son los burros
»los cabos los arrieros.»

Un mestre d' un poble de Castilla (Horcajo) 's
queixa de que molts dias se 'n vá al llit sense ha-
ver dinar, ni sopat.

Resposta del Ajuntament:

—Això de no dinar, ja es cosa molt vella, y son
molts los espanyols que no dinan. Ara tocant a no
sopar, los mestres d' estudi son diferents del vul-
go: los mestres no deuen alimentar-se més que d'
ideas.

Los que van á Lourdes ja han publicat un himne
y una fulla.

Un himne dels autors del «Ruca el infierno, brame
Satán», mès mal girbat encara que 'l que vá servir
per anar á Roma.

En quan á la fulla es una mescla de devoció, de
dias de indulgencia, d' entusiasme religiós, de
madre mia! ab lo mès descarnat mercantilisme.

«Lo viatje, diu, costarà 240 rals á primera, 160 á
segona 164 á tercera: no obstant com que sempre
hi ha gastos los de 1.º 'n pagarán 270: 180 'ls de 2.º
y 116 'ls de 3.º

«L' import del viatje 's paga per adelantat (¡Qui-
na confiança tenen ab los sentiments religiosos
delos pelegrins!)

«Ademés portarán tots los pelegrins, un escap-
ulari, que 's vén molt acomodo á tal y qual puesto,
etc., etc., etc.

¡Han vist res mès mercantil?

**

Una observació:
L' encarregat de tractar ab l' empresa del carril
per compte dels pelegrins es un capellá que 's diu
mossen Fornells.

Ja 'm sembla que ab carbó ó ab guix hi haurà á
totas las cantonadas:
«Fornells, la vírgen de Lourdes.»

Vajin calculant:

«A Amposta un soldat vá suicidarse, perque se
l' hi havia casat la novia, privantlo dels goigs y
dulsuras de la familia.»

«A Madrid vá suicidarse un jornaler perque no
podia mantenir á la dona y als fills.»

Reflexions de un solter:

«Si no'm caso puch trobarme com lo soldat de
Amposta, y si 'm caso puch trobarme com lo jor-
naler de Madrid!... ¿Que faig?»

Després de un rato de rumiar:

«Nèda, no tinch cap mès sortida: vaig á clavarme
un tiro.»

Aquesta vegada s' ha fet una combinació de go-
bernadors portantse ab tan secret la cosa, que ni
que 's tractés de una sorpresa contra l' enemic.

Un periódich diu:

«Es que las provincias tenen singlot, y no han
trobat altra manera de feli'shi passar, que presen-
tals'hi un governador de sopeton y donalshí un
susto.»

Arriba 'l doctor á la casa de un malalt pèl que
tenia las mès vivas inquietuts, y véu la porta mitj
tancada.

Lo porter l' hi surt al pas dihentli:

—No 's cansi.

—Ja m' ho pensava, respon lo doctor ¿á quina
hora ha mort?...

—Com s' enten? Tingui, home, tingui: aquí 'l té
que baixa 'l escala y se 'n vá á donar un vol.

Una frasse de un home desgraciat. Adverteixin
que havia probat de ser cómich, periodista, es-
critor públic, comerciant, corredor de Bolsa, y tot
l' hi havia sortit malament:

—Estich segur, deya, que si 'm feya sabater, se-
ria moda arrar descals tothom.

Una senyora de 'l aristocracia pren un criat que
ha baixat de la muntanya, y que may se 'n' ha
vistas de mès frescas.

Un dia de reunió, la senyora toca 'l timbre; lo
criat se presenta y la senyora l' hi diu:

—Batista un vás d' aygua.

Y en Batista ab la major franquesa l' hi porta 'l
vas d' aygua, agafantlo ab las mans.

La senyora contrariada, l' hi diu:

—Quan se serveix un vás d' aygua se porta ab
un plat.

En Batista retrocedeix, y torna á compareixre ab
'l vás d' aygua abocat dintre de un plat soper.

—Estúpit. Com vols que begui? l' hi diu la sen-
yora.

—Es lo mateix que pensava jo; pero com me 'l
demana ab un plat..!

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Magrana.
2. ID.—Fandillas.
3. ENDEVINALLA.—Paraigüas.
4. SINONIMIA.—Sol.
5. TRENCÀ-CLOSCAS.—Calígula.
6. CONVERSA.—Facundo.
7. LOGOGRIFO NUMÉRIC.—Peracamps.

Pera

Pepa

Paca

Rapé

Mare

Pep

Ma

8. GEROGLÍFICH.—Un pare 'n té sis xicots y ab
clau naturals a tots.

Han endavinat totes las solucions Cap-vert y M. de la
Comedia: J. Joan Doneta y Pa y naps; 6 M. P. R.; 6 Pere
Pescador y Míster Brokili; 4 E. P. B.; 3 E. Sanpons y no
més que una Ministeri d' istiu.

XARADAS.

I.

Ha vingut la dos tercera
aquests dies al meu poble
portantse d' una manera
allò que 's diu molt poch noble.
Com l' arcalde no es de 'ls seus
va recorrer molt formal
y no escoltantse sas veus
va hu faria total.

PAU SALA.

II.

Una noya hu tres primera
que quinta quartia es també
ab un tot relacions tè
que dos quart cesa tercera.

J. SUST Y COMP.

SINONIMIA.

Tot navegant tot Amèrica
en un tot vaig naufragar
que per poch lo tot me costa
tan grós era 'l temporal!

ENRIQUET.

MUDANSA.

Una tot de mí no tot
perque diu que dich mentidas;
pero un tot arribarà
en que jo creguda siga.

PEPETA.

TRENCA CLOSCAS.

Vimbodi, Albacete, Elvas, Cervera, Igualada,
Liria, Sabadell, Alicant.

Posar aquests noms en columna de mode que las pri-
meras lletras digan un poble de Catalunya.

C. DE R.

COMBINACIÓ NUMÈRICA.

Substituir los pichs ab números que multiplicats verti-
cal y diagonalment 'l un abl' altre los de cada ratlla don-
guin totes ellas un producte de 168.

RATAV LLEONA.

1	2	3	4	5	6	7	8
1	8	7	8	3	6		
1	2	6	3	4			
7	6	5	4				
1	4	3					
1	8						
- Nom de dona.
- Una bestia.
- Una ciutat.
- Un riu.
- Lo que no tenen molts.
- Un animal.

GEROGLIFICH.

Q A
N T L
000 LIX
IX P
Rato
T H O
M

AIXORAMUT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls
ciutadans Federal, M. P. R., Pau de las Cantimplaynas, Mister
Brokili y Ministeri d' istiu.

Lo demés que no s' menciona no es serveix, com y tampoch
lo qu' envien los ciutadans E. Sanpons, J. R. Trillas, J. Llobet
y G., Casar de nom. Pau Renda, Almina, Pepeta Vilanova, Pere
Sesquitlla, Camàndulas y Dimoni del Vendrell.

Ciutadà S. Gomila: la poesia es bastant perillosa; tocat al
article ja veuràs de complaire 'l.—Africà de Gracia: las poe-
sietas van bastant bé.—M. S.: L' hi agràsim moltissim la nou-
cia.—R. de las Trampas: No 'ns compromet: antes de escriure
sempre es bò senyarse y llegir la llei d' imprenta.—Anton de
Hostia: Jase riaràs algunes àbulas.—Teixidó: Lo que 'ns envia
'ns agradaria molt si no fos copiat; y ho ha fet tant malament
que 'ns ha copiat de la mateixa Campana.—Aixerit: L' una poe-
sia ja la tenim en cartera; l' altre està be.—Palitrochs: L' hi
agràsim l' envio dels epigrams; son bonichs y naturalment
hi aniràn.—Iusputinglis: Publicarém geroglífichs y triàngul: lo
quent ja l' haurà vis: envihir forsa del mateix gènere.—
Noy de sucre: Insertarém lo geroglífich.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 22 y 23.

LAS VACACIONES PARLAMENTARIAS.

Lo mestre tanca l' estudi y cada hú s' emporta 'l premi que ha guanyat.